

סוף הדיבור. ולכאורה הלא חירולא דיש מפרשים מגומגם ועיין במהרש"א נב
 את זה לא ידעתי מ"ש דברך המקום אינה ברכה כלל מה כוונתן בזה דלכאורה
 הא דקאמר רבי מאיר דילא פ"כ איירי דאמר נמי מלך עולם או דבר אחר
 בכה"ג שאלוהי במקום מלכותו לספוסקים שפסקו כרבי יוחנן ולר"ל דברון
 המקום היינו הזכרת השם וא"כ למה כתבו שאינה ברכה כלל אטו משום דאמר
 כמה נאה פת זו קודם הברכה מיגרע גרע. ואגדה בכל זה דהאי יב
 מפרשים לאו לתרץ קושיותא אטו אלא למלמא אחריתי קאמרי אס כן סדרה
 קושיות תוס' לדוסא. אמנם לענ"ד נראה ליישב קושיות תוס' בפשיטות דהל
 דמודה רב הונא בשאר דברים מון מפס ויין שאס אחר שסכל דילא מתוקמי
 שפיר כרבי יוסי דבכה"ג מודה רבי יוסי דלא מיקרי משנה ממעטע שטבעו
 חכמים דליכא למימר דתחלת מעטע הברכות כך היא כיון דמסבירא שיון
 ברכת שסכל על כל מילי אלא דלכתחילה תקנו שיאמר פרי העץ או פס"ל
 בדאשכחן הלא לישנא גופא בקרא דבבבירים כתיב מראשית פרי האדמה ולעמן
 מעשר כתיב פרי העץ ומש"ס מלואה מן המובחר שיאמר כן וזכר למעשר ולבבירים
 בדאשכחן בריש פירקין כל השקלא ועריא דברכת הפירות בהך מלות תלין
 ע"ש משא"כ דיעבד אין סבירא לומר דלא ילא דאי משום דברכת שסכל אינה
 מזכרת לפי שכולל כל הדברים כמ"ס הרא"ש ז"ל לקמן בסמוך בסוגיא דאין ברכותין
 שוות מ"מ ברכת פרי העץ ופס"א נמי אין מזכרות כל כך שטרי כוללין כמה
 דברים דבכה"ג כתב הרא"ש ז"ל לקמן. ועוד דהאי ענינא דברכה מזכרת ל
 שייך אלא לכתחילה ולא לעמן דיעבד משא"כ בפת ויין שתקנו בכל אחד ואחד
 מהם ברכה מיוחדת ממש שלרין להזכיר שם הפת והספן והיינו משום דהגאח
 דידעו חשיבא עובא דמסקין בריש פירקין משום דמיסעד כשיד הוא אס כ
 שפיר הוי משנה ממעטע שטבעו חכמים אס אחר שסכל על פת ויין שאי
 מזכיר שם הפת ויין. כן ג"ל נכון ליישב קושיות תוס' ולכאורה רב הונא
 גופא לאו מסבירא דנפשיה קאמר אלא משום דלישנא דמתני' נמי הכי דייק ליה
 דהא קר מתני' דקמי בירך על פירות האילן בפס"א ילא אמת' דרישא דכיד
 מזכרין קר ומללא קמי לבבירא דאס בירך על הפת ויין בפס"א ילא וכו'
 ידעין דכ"ש בשאר פירות האילן שינא בצפס"א אלא ע"כ דלקושטא דמלמא פה
 ויין אפילו בצפס"א לא ילא וכו' שסכל דלא ילא והיינו מטעמא דפרישית ודו"ק:
שם בגמרא אמר אביי כוותיה דרב מסתברא דמתני' כו' וררין לסיות דתק
 דמשנה שלימה היא בשלמי מעשר שני מיהו לכאורה משמע מן מתני'
 דע"כ פ' ברכות ז' מיין דאורייתא מיהו מדקתני לא שבחתי מלבדך ומלמדי
 שמך עליו וע"כ איירי במידי דשייך בכו הורמות ומעשרות דאורייתא דהיינו
 דגן תירוש ויסקר וממילא דה"ס לליק' ז' מיין ומכ"ש לשיטת הרמב"ם וסייעתו
 דהורמות ומעשרות עובדין בכל הפירות דאורייתא וא"כ ממילא דשייך בכו כן
 קרא דלא שבחתי מלבדך דמשמע לחייב לבדך עליון דאורייתא אלא דמליק
 למימר דקר דרש דלא שבחתי מלבדך שמך לאו דרש גמורא היא אלא
 אסמכתא בעלמא:

דף מא פסקא הוי לפניו מימי הרבה אחר עולא מחלוקת בשבירותיה
 שוות דר"י סבר מין ז' עדיף ורבנן סברי חביב עדיף. לכאורה
 לא הוי ררין לפרש כן דר"י וחכמים פליגי בסברות הפסוקות דר"י סבר הך מלמא
 דמין ז' עדיף מטעמא דחביב וחכמים סברי אופכא דמעלה דחביב עדיף ממעלה
 דמין ז' ובפשיטות הומ"ל דר"י סבר דמין ז' עדיף מדרשה דרבי יוחנן ורבנן דליה
 לכו דרבי יוחנן מש"ס סברו דמבדך על איזה מהן שיראה שאין שום קפידל
 בדבר כלל וזכרי הוי א"ש עפי פשטא דלישנא דמתני' דקאמרי דחכמים מבדך
 על איזה מהן שיראה ולא אחריו מבדך על חביב אלא משום דבאמת לקושטא
 דמלמא פשיטא ליה לעולא דחביב עדיף והיינו מעובדל דסק דמלי דמית
 סה"ס לעיל דף ל"ע בצר קפרא ופרי תלמודיו דקאמר בר קפרא אס חביב
 דומה כמי שלל עטם עטם בשר מעולם משמע להדיא היינו משום דאוליין בתו
 חביב וסקר תרי תלמידי נמי מעיקרא הוי בטי תלמודא לעיל למימר דח דמייתו
 סבר דברכות פרגיות ושלקות שוין ומשום הכי בריך על הפרגיות דחביב ואידן
 סבר דשלקות בפס"א ומש"ס בריך על השלקות דפרי עדיף דהוי ברכה מזכרת
 וא"כ ממילא משמע דהכי דברכותיהן שוות לכ"ע אוליין בחר חביב וכו' למא
 דחיי סהם דכ"ש שלקות נמי שסכל אלא דתרי תלמידי פליגי הי מימיהו חביב
 ולפ"ז עולא דהוא מרד דשמעתא הכא משמע ליה לעיל בסק סוגיא דפ"ז
 דשלקות מבדך שסכל וא"כ לדידיה לכ"ע חביב עדיף ומש"ס מסיק סכא במילתי
 דעטמא דחכמים משום דסברי חביב עדיף והיינו כפרש"י דלחיה שיראה דמתני'
 את החביב עליו משמע והסתחא א"ש מה שסולדך רש"י לפרש כן במימרא דעולא
 דלעיל במתני' גופא הו"ל לפרש כן ולפנ"ש א"ש דאדרבא במתניתין עפי הוי
 משמע דלחיה שיראה דמתני' בפשיטת דאין קפידא בדבר לגמרי ודו"ק ועיין עוד
 בסמוך: **שם** אכל בשאין ברכותיהן שוות ד"ה מבדך על זה כו'. לכאורה יס
 לתמוה מלי ד"ה דקאמר דהא לעמן זה אי נפער אחד מהן בברכה חסירו
 לא איך שייך פליגתא דר"י וחכמים כלל דה"ל לא הוי משין פליגתיהו יסגי' כו' לא

דף מ נפרש' ג"ס מול ברוך הוצא כו' הך שיחה לורך ברכה ולא מספקא
 עכ"ל. נראה דמה שכתב הך שיחה לורך ברכה אע"ג שאינה לורך
 ברכה של ענינה דאדרבא אס יאכל מיד עפי עדיף אפ"ה מקרי לורך ברכה
 לגבי הך דשמא יסבה אה"כ ליתן לחבירו פרוסה המולא ויהי ספקא וילמך
 לבדך שמים ויטון שחבירו וילא בברכתו הוי שפיר לורך ברכה וכן נראה מלשון
 הסוס' כמה שכתבתי לעמן שחיטה שאס אומר לחבירו העוד יותר בהמות
 לשחוט לא הוי הפסק דהיינו מה"ס גופא כדי שלא יפסיק הרבה בין שחיטה
 לשחיטה וילמך לבדך שמים כנ"ל וק"ל:

בגמרא ורב ששת אמר אפילו גביל לחורי נמי אין ררין לבדך. לכאורה
 משמע דרב ורבי יוחנן לית לכו הא דר"ש מדאמר לו אפילו ובאמת
 אינו כן שטרי כל הפוסקים פסקו ככולסו אמוראי דהכא ובתלמא קי"ל הלכה
 כרבי יוחנן וכו' סה דר"ש כו"ל תרי לגבי תרי אלא דהאי דהא דאמר ר"ש
 אפילו גביל לחורי היינו אי לאו הא דאמר רב יהודה אמר רב משא"כ לבתר
 דמייסי הך מיימרא דאסור לחדס שיאכל דלפ"ז דהאי לא שייך לשון אפילו אלא
 דאדרבא ידעין להא מלמא במכ"ש דהך דלעיל דכיון דאסור לחדס שיאכל קודם
 שיטן לבסמחו א"כ אין לך לורך חבילה פרוסה המולא גדול מזה וק"ל:

פ"ס א רבי יהודה אומר בורה מיני דשאים אחר ר' ירמיה ואיתומא ר"ה
 רב פפא אין הלכה כר' יהודה ואמר רבי ירמיה כו'. נראה דמה
 שהולך לומר אין הלכה כר"י אע"ג דבלא"ה פשיטא לן יחיד ורבים הלכה
 כרבים מ"מ סד"א דשאי הכא דמסתבר טעמא דר"י דילוף לה מקרא דאמר
 רבי ירמיה גופא בסמוך קמ"ל דאפ"ה אין הלכה כמותו וכו' אשכחן עובא בש"ס:
במשנה בירך על פירות האילן בפס"א ילא כו' ומוקמינן לה בגמרא כר"י
 דביבירים. וכתבו הסוס' דנראה דהלכה כר"י דסתם לן תנא

כוותיה כו' ולכאורה יס לדקדק אכתי אמאי הלכתא כר"י הא קי"ל סתם ואח"כ
 מחלוקת אין הלכה כסתם אפילו במחלוקת דיחיד לגבי יחיד אפ"ה הלכה כהאי
 תנא דפליג אסתמא כיון דרבי קבע למחלוקת אחר הסתם א"כ כ"ש הא
 דבסך מתני' דביבירים חכמים פליגי עליה דר"י כ"ש דהלכה כרבנן ועיין בזה
 בתוס' בריש פ"ק דביבירים ג"ה גבי שבת כו' אלא דאפ"ה כתבו הסוס' אלא
 שפיר דהלכה כר"י כיון דקר סתמא ואחר כך מחלוקת בתרי מסכתות מיהו
 וקי"ל דבתרי מסכתות אין סדר למשנה וא"כ מספקא מלמא הי מימיהו נשית
 ברישא דאי הוי דברכות נשית ברישא הו"ל סתם ואח"כ מחלוקת ואי הך
 דביבירים נשית ברישא הו"ל מחלוקת ואח"כ סתם הלכה כסתם וכיון דקר
 מלמא ספיקא הוא הא קי"ל ספק ברכות להקל ומש"ס הוי הלכה כר"י דמיקל
 דדיעבד ילא ואין ררין לבדך שמים כנ"ל בבבירות הסוסיות. אלא שקיירו במקום
 שהיה לכו להררין וזהו נתייבב לי היעב שיעת הרמב"ם ז"ל דלעמן ברכה
 פסק כסתם מתניתין דהכא ולעמן ביבירים פסק הלכה כחכמים וכבר נתקשו
 בזה כל מפרשי הרמב"ם ז"ל דלכרכבו אפרי רבשי ותורלו דס"ל בשנית הירושנמי
 דליכא דמוקי מתניתין דהכא אליבא דכ"ע ובאמת יס לתמוה על זה דס"ס
 כיון דבתלמודא דידן מוקמינן למתני' כר"י דוקא א"כ ודאי דהלכה בתלמודא
 דידן נגד פלוגתא דאמוראי ביבירותיה במבואר בכללי פסק הלכות לכל הפוסקים
 אמנם למאי דפרישית א"ש עובא דלהרמב"ם נמי מספקא ליה אי הוי סתם
 ואח"כ מחלוקת או מחלוקת ואח"כ סתם ומש"ס לעמן ברכה פסק לקולא כסתם מתני'
 דהכא ולעמן ביבירים פסק כחכמים דמביא ואינו קורא כיון דקריאה לא
 מעבבא ועוד דמסקין בפרק המוכר את הספינה דף פ"ב דלא ע"ג דקריית
 ביבירים פסוקי בעלמא מיהו אפ"ה אין לקרוען בכדי כנ"ל נכון ועיין עוד בזה
 לקמן בסוגיא דהיס לפניו מימי הרבה ודו"ק:

שם בגמרא פסקא על הפירות הארץ פשיטא אחר רב נחמן כ"ל לא נכרעה
 אלא לר"י. ולכאורה קשיא לי הא לרבנן נמי איזנריך דהא אשכחן
 פשתן דאיכרי עין דאיתא בפרק במה מדליקין ואשכחן נמי במתני' דריש פרק
 המוכר פירות דזרעו פשתן ראוין לאכילס ע"ש בסוגיא וא"כ הו"ל אס בירך
 בפס"ט עליהן ילא קמ"ל במתני' דאפ"ה לא ילא מה"ס גופא דמסקין דכי
 שקלא ליה לפירי ליתא לגוחא דהדר מפיק אלא דיש ליישב לפי מ"ש רש"י שם
 במתני' דהא דליכא מלן דבין לאכילס היינו דלוליבא ידיה מעלו לבותחא ולפ"ז
 יס ליישב דקיס ליה לתלמודא דלעולם לא שייך בלוליבא דיתחא שראוין לאכילס
 אלא ע"י כותח וא"כ הו"ל כותח שיקר ולוליבא טפל דפשיטא שאין מבדך עליה:
ע"כ בגמ' פוסקא ועל כו"ל אחר שסכל כו' אסתמ רב הונא אמר
 מון מן הפת ומן סיון. וגרסה דלמאי דמסקין דשיקר טעמא
 דרב הונא היינו משום דלא מדבר שמים דפת ויין א"כ מסאי טעמא גופא ה"ס
 אפילו אס אחר על פת ויין בפס"ט או בפס"א נמי לא ילא דמ"ש אלא הא דנקט
 בגמרא פניגתיהו אברכת שסכל היינו להודיען כח דרבי יוחנן דאפילו בברכה
 שסכל לא פת ויין וכו' בהך ברכות וכו' דהי דהתורא כנ"ל ועיין בסמוך:
ברית דה"ה יתא רב הונא כרבי יוסי וא"ה היכי מלי סבר כו' הא רב
 יונה מודה בשאר דברים כו'. יס מפרשים דמלי למימר כו' עד